

свуваше разбра това, вслѣдствие на което скочи и излѣзе вѣнъ като викаше ядосано, че искали да убиватъ брата му, мѣтна се на коня и подбуждаше съ рѣчи войниците, като ги убѣждаваше да освободятъ Събранieto отъ малцината крѣвопийци които го угнетяваха, „колкото се отнася до менъ, каза той, то кълна ви се, че ще поразя брата си въ сърдцето, ако той нѣкога се осмѣли да посѣгне върху свободата на френцитѣ“.

Обаче съ голѣми усилия склониха войска да насили народното прѣдставителство. Най-сетнѣ войниците подъ началството на Марата навлѣзоха въ залата и испъдиха депутатитѣ, като имъ заглушаваха съ тѣпани протестиранията.

Нея вечеръ Люсвентъ Бонопартъ бѣше събралъ въ оранжерейта около тридесетъ членове отъ Съвѣта на петтѣхъ стотинъ, които признаха себе си за болшинство и постановиха да изключатъ петдесетъ и седемъ депутати и да отложатъ Законодателното Събрание за повече отъ два мѣсеца (до 1 нивозъ). Тѣ натовариха двѣ комисии избрани отъ членоветѣ на двата съвѣта за да прѣгледатъ конституцията и възложили на врѣменно консулство да управлява Франция. Консулството състоеше отъ Бонопарта, Сийеса и Роже-Дюко. Слѣдъ първото засѣдание Сийесъ каза: „намѣрихме си господаря“.

Консулство

ГЛАВА XI.

Прѣдговора на Империята.

Г. Тиеръ, като разказва за 18-й брюмеръ, на дѣ бѣ забѣлѣжилъ, че споредъ способа по който чловѣкъ грабва властѣта, може да се сѣди, какъ той ще се ползува отъ нея.